

[Indenrigsministeren]

det, når man bevæger sig ind på en kollegas område, vil jeg sige i anledning af det, hr. Pelle Voigt sagde om de økonomiske virkninger af, at den særlige kontanthjælp til værnepligtige gradvis er faldet væk siden 1976, at vi til gengæld har fået bistandslovens almindelige regler, der gør, at også civile værnepligtige kan få sikret en rimelig økonomi, men afvejet person for person, og ikke som en ret, man uden videre har, fordi man er værnepligtig. Men jeg har ikke lyst til at gå ind i en nærmere redegørelse for, hvordan bistandslovens regler for kontanthjælp mere konkret virker over for civile værnepligtige. Mit indtryk fra de civile værnepligtige, jeg har talt med – og det er mange i årenes løb – er, at bistandskontorerne er så forstående, som de bør være i sager af den art over for civile værnepligtige, der støder på problemer, og behandler dem sådan, som loven siger de skal. Men en egentlig direkte kontanthjælpstøtte, som er aldeles uafhængig af de pågældendes økonomiske forhold, eksisterer ikke længere, det er rigtigt. Sådan har jeg forstået udviklingen siden 1976.

Så vil jeg gerne sige i anledning af de bemærkninger hr. Steen Folke gjorde, at vi inden for det civile værnepligtige område i øjeblikket har en meget stor overkapacitet, en overkapacitet af en sådan størrelse, at det ikke er forsvarligt at opretholde den. Derfor overvejes det i øjeblikket på den måde, som det nu overvejes i et demokratisk system, nemlig i samarbejde med de forhandlingsberettigede parter, på hvilken måde vi mest hensigtsmæssigt kan reducere overkapaciteten. Det skal forstås på den måde, at vi ved, der er en overkapacitet, men der er ikke truffet nogen beslutning om, at den skal reduceres på en bestemt måde, men det er klart, at det er en overvejelse værd, om én af de lejre, vi har, kan undværes helt. Det vil selvfølgelig først og fremmest afhænge af, om vi tør tro på, at der fortsat vil være et fald i antallet af civile værnepligtige, og det tror jeg egentlig der vil være – i en overskuelig årrække, og derfor må vi under en eller anden form på forsvarlig vis afvikle en del af den overkapacitet, vi har.

Jeg er ikke i dag til sinds at ville redegøre for mine synspunkter med hensyn til forhandlingsberettigelse osv. Jeg har haft adskillige forhandlinger med repræsentanter for de civile værnepligtige i de to et halvt år, jeg

har været indenrigsminister, og jeg tror godt, jeg kan sige, at der aldrig er blevet sagt nej til en forhandling, at der aldrig er blevet nægtet svar på forespørgsler, breve eller andre former for henvendelser. Om der er grund til at ændre den form, kan jeg ikke sige, og det vil jeg i hvert fald ikke give et definitivt tilsagn om på stående fod.

Men i øvrigt er jeg glad for, at hr. Steen Folke kunne bekræfte, at der er sket meget betydelige forbedringer i forholdene for de civile værnepligtige. Den tilstand, man havde tidligere, hvor civile værnepligtige i lange perioder var nødt til at forblive i lejre og aftjene deres værnepligt dér, eksisterer jo ikke længere. I 80 pct. af tilfældene er man på skole i 14 dage, og derefter udstationeres man under acceptable vilkår i langt, langt de fleste tilfælde, og til det acceptable hører, at der tages vidtgående hensyn til de ønsker, de pågældende måtte have om formen for udstationering og om udstationeringsstedet. Også på det punkt er vi i dag i den situation, at vi har betydelig flere godkendte udstationeringspladser, end der er behov for, og vi må derfor sige nej til organisationer, institutioner og virksomheder af forskellig art, som kunne ønske at få en civil værnepligtig udstationeret. Vi må simpelt hen sige nej, for det ville ikke tjene noget fornuftigt formål at oprette flere udstationeringspladser og skulle ind i godkendelsesprocedurer osv., når vi har måske dobbelt så mange i øjeblikket, som vi egentlig har brug for.

Pelle Voigt (SF):

Som jeg allerede understregede det i mit første indlæg, var det tanken fra vores side, SF, som har stillet denne forespørgsel, at gøre et forsøg på at undgå en mekanisk gentagelse af de debatter, der tidligere her i folketinget har været om disse spørgsmål, og hvis man læser disse debatter, som bl. a. fru Mette Madsen henviste til her fra talerstolen, igennem, vil man se, at synspunkterne her én gang for alle er lagt fast, og at det tilsyneladende er sådan, at uanset hvilken ændring der sker i de faktiske forhold, ligger disse synspunkter fast, og man nægter at se i øjnene, at der faktisk er sket ændringer i situationen. Meget få af ordførerne forholdt sig til de ændringer, jeg var inde på, som er sket, altså den voksende ulighed, som der er tale